Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 106. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го ЧЕРВНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 6, 1984 No. 106. VOL. XCI.

ВСТУПНІ ФОРМАЛЬНОСТІ ТА ЗВІТИ І ДИСКУСІЇ НАД НИМИ ВИПОВНИЛИ ПЕРШИЙ ДЕНЬ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

Союзівка. — Традиційний вже поклін Тарасові Шевченкові, патронові УН-Союзу, біля його пам'ятника, відкриття та інші вступні формальності і опісля вибір комісій, звіти та дискусія над ними, виповнили перший день звичайних Річних нарад Головного Уряду УНС, що почалися на цій його відпочинковій оселі в понеділок, 4-го червня ц.р., і триватимуть протягом тижня.

Наради, як і в минулих роках, попереджено традиційною вже церемонією поклону Т. Шевченкові біля його пам'ятника в год. 10-ій ранку. Започатковано поклін відіграннем американського, канадського й українського національних гимнів і вступним словом головного предсідника д-ра Івана Флиса з пригадкою виписаного на пам'ятнику Шевченкового заповіту для нас: „І чужому научайтесь, і свого не цурайтесь". Слово про вічно актуальні Шевченкові ідеали сказав почесний член Головного Уряду УНС і голова Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці д-р Ярослав Падох. Уривок з Шевченкової поеми „Неофіти" продеклямувала Аня Дидик. Церемонію закінчено співом Шевченкового заповіту.

Починаються наради

Річні наради, що відбуваються у великій залі „Веселки", започатковано молитвою, яку провів головний контролер отець протопресвітер Степан Біляк. Формально відкрив наради головний предсідник д-р І. Флис, згадавши, що в цьому році УНС відзначає своє 90-річчя, він ствердив, що ідеали і головні завдання УНС служби своїм членам і своєму народові в основі не змінилися. Головний предсідник далі згадав про тих членів УНС, що у звітовому році відійшли у вічність, а головний секретар Володимир Сохан прочитав імена секретарів відділів між ними, включно з Богданом Зоричем, першим заступником головного предсідника УНС з Канади. Усіх їх учасники нарад вшанували хвилиною тихої молитви.

У нарадах беруть участь головні екзекутивні урядовці: головний предсідник д-р Іван Флис, заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш; головні контролери: д-р Нестор Олесницький, інж. Анатолій Дорошенко, мгр Іван Геврик, проф. д-р Богдан Гнатюк, о. митрат Степан Біляк; головні радні: Галина Олек-Скатт, проф. Тарас Шмаґала, Андрій Джула, Іван Одежинський, Евген Іванців, Володимир Гавриляк, Володимир Квас, Текля Мороз, Андрій Кейбіда, Анна Гарас, Тарас Максимович, Василь Дідюк, Василь Пастушок і Роман Татарський; почесні члени: Марія Чучман, інж. Степан Куропась, д-р Ярослав Падох, Ґеновефа Жеребняк, д-р Анна Чопик, Володимир Запаранюк і Марія Душник, почесний член Головного Уряду і колишній головний предсідник Йосип Лисогір і редактор-емерит Антін Драган.

Головний предсідник повідомив, що головний директор УНС для Канади сен. Павло Юзик, перевантажений тепер своїми сенаторськими обов'язками, виправдався, що в цьогорічних нарадах Головного Уряду не може взяти участи.

На пропозицію головного радного Василя Дідюка, вирішено цьогорічні річні наради Головного Уряду УНС формально називати Ювілейними.

В дальшому схвалено запропонований головним предсідником порядок нарад та прийнято протокол із попередніх річних нарад.

Вибір комісій

З черги обрано ряд комісій, які під час цих річних нарад радитимуть над спеціяльними справами і потім запропонують відповідні рішення та резолюції.

Комісії обрано у минулорічному складі з деякими доповненнями.

Стипендійна Комісія:

У її склад входять всі члени Головного Екзекутивного Комітету, головні контролери: мгр Іван Геврик, д-р Богдан Гнатюк, інж. Анатолій Дорошенко, головні радні: Тарас Шмаґала, від Комісії Молоді Евген Іванців, Василь Пастушок і головний редактор „Свободи" Зенон Снилик.

Організаційна Комісія:

До Комісії входять: Степан Гавриш, д-р Ярослав Падох, Василь Дідюк, Олена Олек-Скатт, Анна Гарас, мгр Іван Геврик, Іван Одежинський, Володимир Гавриляк, Василь Пастушок, Роман Татарський і Володимир Квас. Комісія працюватиме під час нарад.

Комісія Жіночих Справ:

Анна Гарас, Олена Олек-Скатт, Текля Мороз, Уляна Дячук, Ґльорія Пашен, д-р Анна Чопик, Ґеновефа Жеребняк, Марія Чучман.

Комісія Молоді:

Інж. Анатолій Дорошенко, Евген Іванців, Тарас Максимович.

Комісія для справ культури:

До Комісії входять всі чотири члени Екзекутиви, які працюють в Головній Канцелярії, головний редактор „Свободи", д-р Богдан Гнатюк, д-р Мирон Куропась, д-р Ярослав Падох, Василь Дідюк, ред. Антін Драган і, в міру потреби, представники українських наукових установ.

Комісія Преси і Публічних Зв'язків:

Д-р Іван Флис, сен. Павло Юзик, Олена Олек-Скатт, д-р Мирон Куропась, інж. Степан Куропась, Рома Сохан-Гадзевич, ред. Зенон Снилик, ред. Антін Драган.

Комісія Канадських Справ:

Сен. Павло Юзик, мгр Іван Геврик, Василь Дідюк, Текля Мороз, Марія Чучман, д-р Іван Флис, Уляна Дячук.

Комісія для справ старших віком союзовців:

До Комісії входять всі почесні члени Головного Уряду УНСоюзу.

Фінансова Комісія:

Уляна Дячук, Богдан Гнатюк, Тарас Шмагала, Іван Геврик, Ґеновефа Жеребняк, Степан Куропась, Володимир Квас, Ґльорія Пашен, Василь Пастушок.

Спортова Комісія:

Андрій Джула, Галина Олек-Скатт, Ґльорія Пашен, інж. Анатолій Дорошенко, Текля Мороз, д-р Нестор Олесницький, Тарас Максимович.

Резолюційна Комісія:

Богдан Гнатюк, о. протопресвітер Степан Біляк, сен. Павло Юзик, ред. Антін Драган, Василь Дідюк, Іван Геврик.

Виховно-дослідна Комісія:

Д-р Мирон Куропась, Тарас Шмаґала, д-р Богдан Гнатюк, Тарас Максимович, інж. Анатолій Дорошенко, Андрій Кейбіда, Василь Пастушок, Евген Іванців.

Комісія Братської Діяльности:

Уляна Дячук, д-р Мирон Куропась, о. протопресвітер Степан Біляк, Степан Гавриш, Володимр Квас, Евген Іванців.

Комісія розбудови Союзівки:

Володимир Квас, Тарас Шмаґала, д-р Мирон Куропась, д-р Нестор Олесницький, інж. Анатолій Дорошенко, Евген Іванців, Тарас Максимович, д-р Богдан Гнатюк, Йосип Лисогір, Ґльорія Пашен, Уляна Дячук, Олена Олек-Скатт, Василь Пастушок.

Головний предсідник д-р Іван Флис входить з уряду до всіх Комісій.

Після вибору Комісій приступлено до звітування членів Головного Уряду та дискусій над звітами.

І. ДЕМ'ЯНЮКОВІ НЕ ДОЗВОЛЯЮТЬ ЗАЛИШИТИСЯ В ЗСА

Клівнед, Огайо. — Суддя, який останньо розглядав петицію Івана Дем'янюка на прохання адвоката Марка О'Коннора, не погодився, щоб І. Дем'янюк залишився на території З'єднаних Стейтів Америки, тобто, щоб Державний департамент надав йому право перебування в цій країні. Очевидно, це не значить, каже адвокат О'Коннор, що рішення судді і Служби іміґрації й натуралізації є остаточним, бо він має в пляні передати справу до вищого апеляційного судового органу, а якщо буде потрібно до Державного департаменту, а навіть до самого президента Роналда Реґена.

Рассел Ізолт з юридичної комісії при Службі іміґрації й натуралізації заявив, що І. Дем'янюк повинен покинути ЗСА на протязі 30 днів, бо в іншому випадку Служба буде змушена депортувати його силою. Правда, Р. Ізолт не говорить до якої країни він, чи його Служба, плянують депортувати українця І. Дем'янюка, якому раніше суд відібрав громадянство ЗСА на підставі заяви свідків, що він, мовляв, під час Другої світової війни, будучи сторожем в концентраційному таборі Треблінка в Польщі, допомагав нацистам винищувати цивільне жидівське населення. Дем'янюк і його адвокати опрокинули свідчення свідків, багато з яких навіть не могли пізнати І. Дем'янюка і ніколи перед тим не чули його прізвища, а тільки знали, що в Треблінці був якийсь „Іван Грозний".

Суддя не прийняв також прохання Дем'янюка про надання йому політичного азилю в ЗСА, хоч таке рішення лежить в абсолютній компетенції Державного департаменту.

Відбудеться конференція учителів української мови

Філядельфія (І.К.). — Одноденна окружна Конференція вчителів української мови українознавчих і парохіяльних шкіл присвячена методам навчання української мови, яку підготовляє Шкільна Рада при УККА, відбудеться в суботу, 23-го червня ц.р., від години 9-ої вранці до 6-ої вечора в Українському Освітньо-Культурному Центрі в Абінґтоні, Па.

Ціль такої першої конференції — це дати нагоду самим учителям поділитись та обмінятись власними методами та їх вислідами у навчанні української мови та у висліді намітити найбільше успішний спосіб навчання. Збереження, плекання й вживання української мови з кожним роком, а особливо зі зміною поколінь все більше й більше ускладнюєтьдя та все ж таки конечно треба поробити всі можливі заходи, щоби мова залишилась повною складовою частиною української культури. Конференція відкрита теж для батьків дітей шкільної молоді і для тих осіб, які поділяють думку, що мова одним з основних засобів вивчення й збереженя української культури в повному значенні того слова. Конференція переводитиметься у формі панелів.

Учителі, які бажають взяти участь як панелісти, або як звичайні учасники повинні зголоситись не пізніше 15-го червня ц.р., листовно або телефонічно до: Dr Ivan Kujdych, Rutgers Laboratory, 2569 E. Landis Ave, Vineland N.J. 08360,(609) 691-0360, від 10-ої до 12-ої год. перед полуднем і від 2-ої до 4-ої год.; після 9-ої увечері — (609) 691-4497.

Рівнож проситься зацікавлених осіб зголошувати свою участь до вище заплянованаого реченця конференції. Господарі конференції: голова Товариства „Рідна Школа" у Філядельфії Софія Геврик і директорка цієї школи Мирослава Гилл.

Реєстраційна оплата, що включає полуденок, виносить 5 дол. від особи.

Клівленд вшановує д-ра Б. Футея

Клівленд (С. Кікта). — Як відомо, після затвердження Сенатом ЗСА адвокат Богдан Футей 7-го травня обняв керівництво Комісії закордонних претенсій і розрахунків при Департаменті справедливости. Це вивищення було наслідком його довголітньої діяльности на різних рівнях у Республіканській партії і в Управі Клівленду. В українській громаді він добре відомий як провідний діяч у різних ділянках, у тім останніх 11 років як голова УЗО — Відділу УККА.

З нагоди його виїзду з Парми до Вашінґтону Українські Злучені Організації під проводом його наступника мґра Василя Ліщинецького разом з місцевими товариствами влаштовують в суботу, 9-го червня, о год. 7-ій, у Святопокровському Осередку в Пармі, вечір признання — салюту для д-ра Футея. Зголошення подавати телефоном на число (216) 888-4220 або увечері 842-1066, а писемні привіти слід слати до УЗО на адресу 5905 State Rd., Parma, Ohio, 44134.

Попрощали керівника братської діяльности

Джерзі Сити, Н.Дж. — У четвер, 31-го травня, затруднені тут в Головній Канцелярії члени Екзекутиви УН-Союзу, його працівники, як і працівники В-ва „Свобода", попрощали Марту Кордубу, керівника братської діяльности на протязі останніх чотирьох років. М. Кордуба плянує продовжувати студії в ділянці мистецтва, а осінню цього року вона вступає в стан супружий, починаючи „новий етап життя", — як сказала головний касир Уляна Дячук у своєму прощальному слові під час спільного полуденку.

Прощають М. Кордубу (третя справа), — зліва: С. Гавриш, В. Сохан, У. Дячук, А. Дидик і д-р І. Флис.

За час її чотирирічної праці на цьому новоствореному пості керівника братської діяльности М. Кордуба ініціювала і влаштовувала цілий ряд культурно-мистецьких програм в поодиноких союзових громадах, два фестивалі молоді на Союзівці, метою яких було стимулювати культурну діяльність молоді та дати їй нагоду виступати перед громадою з прерізними проявами творчости. Вона теж перевела в життя ряд різних спільних програм УНСоюзу і Українського Інституту Америки в репрезентативних приміщеннях УІА. Марта нав'язала і втримувала контакти з багатьма відділами и УНСоюзу, допомагала їм в розвитку культурної діяльности, вела в „Українському Тижневику" куток братської діяльности та допомагала в технічному переведенні таких імпрез як великий концерт української клясичної музики в Ню Йорку 1-го квітня з нагоди 90-річчя УНСоюзу.

Раніше, ще як студентка, Марта працювала на Союзівці, де вона допомагала Ані Дидик у веденні розвагово-мистецьких програ-

(Продовження на ст. 4)

Виставка в Трентоні набирає розголосу

Джерзі Сити, Н.Дж. — Виставка українського народного мистецтва, що її влаштував Український Музей з Ню Йорку в Стейтовому Музеї в Трентоні, Н. Дж. далі притягає багатьох відвідувачів та викликає дуже прихильні оцінки. За словами керівництва Музею, такої виставки народного мистецтва цей Музей ще не мав. Про неї писала газета „Трентон Таймс", „Ню Йорк Таймс", останнього тижня вісім льокальних газет з околиці Принстону помістили статтю Селлі Фрідман п. н. „З України до Ню Йорку, до Принстону".

Стаття починається такою загальною заввагою: „Є люди, які згори дивляться на народне мистецтво як нижчу форму мистецтва. Є також такі, що думають, що народне мистецтво мусить бути незугарне і напевно не заслуговує на те, щоб мати його в музеї. Саме такі люди повинні піти до нюджерзського Стейтового Музею в Трентоні, щоб глянути на виставку „Народне Мистецтво Українського Музею".

Авторка описує деякі експонати, високо цінить килими, зразки народної ноші, писанки. „Творці високої моди XX століття, — пише вона, — не є ліпші від творців народної моди в Україні. Зразки багатих блюз-сорочок чоловіків і жінок зачарують найбільш знудженого знавця моди 1984 року".

Стаття кінчається: „Народне мистецтво Українського Музею це ще один гарний приклад, як одна інституція допомагає другій, що вкінці допомагає нам усім".

Виставка триватиме до 16-го червня. Музей відкритий щодня від вівтірка до суботи від 9-ої до 4:45 по полудні і в неділі від 1-ої до 5-ої.

Москва заперечує поголоски про смерть А. Сахарова

Москва. — Совєтське урядове пресове агентство ТАСС, іншого там немає, повідомило, що обоє — академік Андрей Сахаров і його дружина Єлена Боннер, живі, здорові і цілком не „вмирають з голоду", як про це говорять західні засоби масової інформації. Абсурдом ТАСС назвало інформацію британської газети про те, що провідний російський дисидент А. Сахаров помер. Такий висновок лондонська газета зробила мабуть на підставі короткої телефонічної розмови Є. Боннер із її італійською приятелькою. ТАСС називає цю інформацію „звичайною видумкою".

Становище Москви до справи Сахарових все одно нічого не вияснює і містерійне зникнення проф. А. Сахарова залишається покищо тільки таємницею КҐБ. Є. Боннер у розмові з італійською письменницею у Фльоренції розпачливо заявила ще минулої суботи, що „Сахарова вже немає між нами". З цього й був зроблений поспішний висновок, що А. Сахаров помер або його запроторили до психіятричної лікарні, що у совєтській практиці часто буває з непоправними дисидентами і політичними в'язнями, які не каються. Очевидно, що діти Сахарової з першого подружжя не повірили в інформацію, поміщену в газеті „Сандей Тайм оф Лондон", і самі намагалися перевірити контроверсійні вістки, які надходили з СССР.

У понеділок вечером, 4-го червня, стало відомо, що А. Сахаров живе, і про це повідомили рівночасно дисидентські джерела і офіційні совєтські, до яких однак на Заході мало прив'язували увагу. ТАСС з обуренням назвав поширення інформацій про смерть Сахарова „ще одним фальсифікатом західніх антикомуністичних кіл, які хотіли поховати живого Сахарова і використати цей факт для своїх пропаґандивних цілей". ТАСС продовжує, що совєтський уряд цілком „не збирається брати під свою охорону А.Сахарова і Є. Боннер, але також не дозволить використовувати їхній випадок для розпалення антисовєтської і антикомуністичної пропаґанди на Заході".

Президент еспанського сенату Хозе Федеріко де Карвахаль, який щойно повернувся з СССР, заявив, що совєтські речники запевнили його, що А. Сахаров живе і вже закінчив свій голодовий страйк.

У вівторок, 5-го червня, рідня А. Сахарова свідчила на Комісія прав людини Об'єднаних Націй і просила, щоб ОН домагалися звільнення академіка з-під арешту і дозволу для Боннер виїхати за кордон для лікування серця.

У СВІТІ

БОЛІВІЙСЬКИЙ УРЯД в Ля Паз повідомив, що уряд не зможе вислати болівійську делеґацію на Олімпійські Ігриша до Лос Анджелесу тому, що уряд є в поганій фінансовій ситуації. Одначе, голова болівійського Олімпійського комітету Ґерман Петерс заявив, що це проголошення уряду було великою несподіванкою для нього і 22-ох болівійських атлетів, які мали взяти участь в Олімпіяді. Він також заявив, що згаданий комітет не вимагав додаткових фондів на оплачення болівійських змагунів в Олімпіяді.

В ЛІОНІ, ФРАНЦІЯ, Шарль Герню, міністер оборони Франції, повідомив, що Франція і Західня Німеччина приготовляють спільні маневри своїх військ, як практичні кроки зрозуміння обох урядів їхньої ролі в обороні Европи. Хоч Франція не є членом мілітарної структури НАТО, але французький уряд реорганізує свої збройні сили, свідомий своєї ролі в обороні Західньої Европи. Франція має 50,000 війська в Західній Німеччині.

В ГАЇТІ, У МІСТІ Порт-о-Прінс в четвер, 31-го травня, президент цієї острівної країни Жан Кльод Дювальє звільнив п'ятьох своїх міністрів з кабінету, перевівши несподівану реорганізацію його після того, як в заворушеннях, викликаних зростом цін на продукти харчування, загинуло на острові принаймні три особи. Офіційні речники гаїтянського уряду заявили, що ці потягнення президента були викликані неприємним станом в північнопобережному місті Кап Гаїтієн, де урядова поліція мусіла стріляти в натовп бунтарів, які розбили склади американської харчової аґенції день перед тим. Тим часом в Ню Орлінсі, в Люїзіяні, офіційні американські чинники заарештували того ж дня 13 осіб, оскаржуючи їх у намаганні зорганізувати воєнну виправу проти уряду Гаїті, щоб його повалити. Невідомо, чи серед заарештованих є гаїтці, чи самі американці.

БРИТАНСЬКИЙ ВІТРИЛЬНИК „Маркіз", 117-стіп довжини судно на три щогли, який брав участь в перегонах в неділю, 3-го червня, від Бермудів до Галіфаксу в Канаді, зазнав катастрофу у бурхливому північному Атлантику і пішов на дно. Його залога, що складалася з 28 осіб, опустила корабель, але з них тільки 9 осіб врятовано, один знайдений мертвим, а 18 осіб все ще рахуються „загубленими". Польська шхуна, що теж брала участь у перегонах, повернулася в дорозі назад і врятувала восьмеро моряків, підібравши також мертвого з хвиль Атлантику, а канадський гелікоптер витягнув ще одного матроса з води. Пошуки за рештою жертв велися цілу наступну ніч, але безрезультатно.

В АМЕРИЦІ

ГОЛОВА КРАЙОВОГО комітету Демократичної партії Чарлз Т. Манатт заявив, що керівництво партією не має в пляні засуджувати поглядів негритянського проповідника, а тепер одного з кандидатів на президента Джессі Джексона, чи формально відсепаруватись від його поглядів, хоч існують такі пропозиції і навіть погрози, що виборці демократи жидівської національности можуть голосувати на кандидата Республіканської партії теперішнього президента Роналда Реґена. Виступаючи у програмі телекомпанії Ен-Бі-Сі „Зустріч з пресою", Манатт категорично заперечив поголоски, що керівні демократи плянують засудити погляди Джексона у зв'язку із заявою речника жидівської ліґи Бнай Бріт Нейтана Перлмуттера, у якій говориться, що проповідник Дж. Джексон є з переконання антисемітом.

РИЧАРД ВІҐУЕРІ, видавець консервативного журналу „Дайджест", правдоподібно наближається до своєї давньої мрії, зорганізування окремої Консервативної партії, яка ідейно буде ближчою до переконань багатьох консерватистів, як Республіканська партія. Джан Т. Долан плянує зрезиґнувати з головства в Крайовому консервативному комітеті, щоб повністю присвятитись формуванню нової партії і допомогти Р. Ваґуері у початковій стадії діяльности нової політичної сили.

РЕСПУБЛІКАНЦІ НАЙМЕНУВАЛИ сенатора Джана В. Ворнера кандидатом на це становище в другій каденції. Виступаючи на стейтовій конвенції республіканців в Гемптоні, Вірджінія, сен. Ворнер заявив 1,700 делеґатам, що він намагався гідно репрезентувати населення стейту, а його стейтове бюро все буде відкрите для тих, які мають якусь проблему. Демократичним противником Ворнера тим разом буде Едіт Гаррісон з Норфоку.

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ Едвард Кач заявив кореспондентам, що він „сидітиме вдома" і не братиме участи у виборчій кампанії Демократичної партії, якщо проповідник Джессі Джексон отримає номінацію цієї партії на Конвенції в липні ц.р. Виступаючи опісля з коротким привітальним словом на конвенції жидівської Ліґи Бнай Брит в Ґренд Гаєт готелі, Е. Кач повторив свої закиди в сторону Джексона, кажучи, що він „має довгу історію антисемітизму". Крім того, заявив Кач, Джексон ніколи не засудив поглядів лідера чорних мусулманів Луїса Фаракана публічно, а це також свідчить про його погляди.

АҐЕНТСТВО ЮНАЙТЕД Пресс Інтернешенел повідомило в неділю, 3-го червня ц.р., що один з демократичних кандидатів на президента від Демократичної партії проповідник Джессі Джексон прийняв запрошення комуністичного диктатора Куби Фіделя Кастра і задумує відвідати цей острів в половині червня ц.р. „Якщо ми можемо говорити з лідерами Китайської Народної Республіки, вдержуємо дипломтичні зв'язки із Совєтським Союзом — ми можемо робити це саме з Кубою", — завяив Джексон кореспондентам. Запрошення Кастра для Джексона передав Рамон Санчез-Пароді, директор кубинської секції в ЗСА. Джексон і Ремзі Кларк, колишній генеральний прокуратор в адміністрації президента Линдона Джансона, зустрілись особисто з Санчезом-Пароді і розмовляли з ним про можливість візити.

СЕНАТОР ГОВАРД МЕЦЕНБАВМ, демократ з Огайо, який в сенатській Юридичній комісії дуже гостро виступав проти фінансових надужить новонайменованого генерального прокуратора Едвина Міса і домагався покликання спеціяльного прокуратора для перевірки його прихованих справ, сам тепер попав в клопоти і підозріння за фінансові справи. Меценбавм, який став мільйонером за один рік, заробив „з боку" поза своєю платнею в Сенаті, 250,000 долярів на торговельних трансакціях в 1983 році, допомігши купити у Вашінґтоні Гей Адамс готель одній каліфорнійській компанії за 30 мільйонів долярів. Як відомо, сен. Меценбавм, правник по фаху, виступав раніше проти додаткових „заробітків" членів Сенату і Палати Репрезентантів і домагався, щоб побічні приходи були зголошувані в податковому уряді.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Забагато — нездорово

В асамблеї Нюйоркського стейту в Олбані сталася подія, яка ніби торкається тільки того стейту і не дуже важлива по суті, проте спонукує до деяких ширших рефлексій. Нюйоркський губернатор Маріо Квомо, демократ-ліберал, „принципово є проти привернення кари смерти навіть за такі злочини, як убивство поліціянта, убивство сполучене із схопленням та знасилуванням жінки чи убивство під час грабежі, — всупереч становищу президента Реґена і нюйоркського посадника, також демократа Едварда Кача. Бажаючи виявити свою ініціятивність і активність у поборюванні злочинства, включив до них автомобільні катастрофи, які, мовляв, треба прикоротити. Вже зголосив законопроєкт, що підносить вік юнака чи дівчини, яким вільно продавати алькоголь, з 19 років до 21. Інтенція губернатора гідна похвали, бо він покликувався на статистику, яка виявляє, що найбільше число винуватців автомобільних катастроф із смертними жертвами — це підхмелені молоді люди. Сім годин дебатували над тими внесками губернатора й остаточно Асамблея, в якій демократи мають поважну більшість (84:62 республіканці) відкинула той внесок свого однопартійного губернатора 80 голосами до 69. За твердженням вірогідних коментаторів, губернатор зазнав поважної престижевої поразки не тому, що більшість вважала його внесок недоцільним чи практично нереальним (пиво можна купити в кожній харчовій крамниці, не кажучи вже про супермаркети і ніхто при касі не перевірює віку покупця), але тільки тому, що Маріо Квомо насторожив членів Асамблеї проти себе і свого проєкту своєю занадто ревною пропаґандою. Він телефонував до окремих членів Асамблеї, писав до них, аґітував сам і через своїх адвокатів („лаббі") і як виходить з теперішньої його заяви, що він не підтримуватиме у найближчих виборах тих, які голосували „проти", він старався приєднати собі прихильників обіцянками аґітувати за тими, що підтримають його внесок та погрожував „пімстою" опонентам. І така тактика обернулась проти нього та вдарила бумеранґом по губернаторові, який не знав міри і виявився поганим психологом.

Бо люди не люблять, як їх підштовхувати, як на них наполягати та ще й старатися застрашити. Нюйоркський губернатор Маріо Квомо — людина невеличкого формату, виграв вибори проти нюйоркського посадника Кача тому, що був раніше віцегубернатором й переконав виборців, що має більший досвід у справах цілого великого Нюйоркського стейту, крім того використав дуже незручний вислів Кача, який, прославляючи метрополію світу Ню Йорк, легковажно висловився про „провінціоналів" з міст і містечок поза Ню Йорком. Теперішня його тактика настирливою аґітацією приєднати голоси за зголошений ним внесок — обернулася вістрям проти нього.

Наче автоматично приходить на думку вперта, завзята безскрупульна і лайлива кампанія всієї совєтської — контрольованої Політбюром — преси проти Роналда Реґена. За твердженням деяких американських газет — Москва кинула велетенські гроші різними каналами через різні свої безпосередні й посередні аґентури для підтримування демократичних противників Реґена і поборювання його кандидатури. Як виказують перші вістки про наради 16-ох міністрів закордонних справ членських країн західнього бльоку НАТО, зібраних у Вашінґтоні, тактика лаяння „імперіялістів" (це привичний термін на означення американців), вимога відкликання з країн Західньої Европи перевезених вже туди 48 американських ракет типу Першінґ та застрашування Заходу збільшенням числа власних атомових ракет, скерованих проти Заходу, — не прихилила Заходу до примирливого супроти СССР становища, а обурила Захід. І коли в ході дальшої передвиборчої кампанії в Америці большевики будуть далі продовжувати свою тактику диктовану ненавистю до Реґена, то американський патріотичний загал правильно дійде до висновку: „Коли Москві так залежить на провалі Реґена, то видно Реґен добрий". Народна мудрість пригадує: Кого Пан Біг хоче покарати, тому розум відбирає. Розум втрачає кожний, хто перебирає мірку і хто не рахується з природною і логічною психологічною реакцією людей, які страшенно не люблять підштовхування і залякування. Це за американським політичним висловом „беклеш": переконався про нього Маріо Квомо з Олбані в стейті Ню Йорку і можуть переконатися про це всі ті вбогі духом володарі, як іранський аятолла Хомейні чи лівійський Муаммар Каддафі, які вважають терор за найкращий арґумент. Мечем воюють і від меча загинуть.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Михайло Кучер

ПАЛЕСТИНА В СОВЄТСЬКІЙ ЗОВНІШНІЙ ПОЛІТИЦІ

Проарабські та антижидівські елементи совєтської зовнішньої політики виявилися на початку тридцятих років і вони все посилюються. Це дещо суперечить совєтській палестинській політиці зараз після Другої світової війни. Тоді совєтський уряд відносився ворожо до створення жидівської держави в Палестині. Одначе такий стан змінився десь у 1946-1947 роках, коли постав конфлікт між сіоністською організацією і британським урядом весною 1947 року.

На весні 1947 року на Генеральній Асамблеї ОН Ґромико висловився позитивно про бажання жидів мати свою державу. Сказав, що було б несправедливо не рахуватися з таким бажанням жидівського народу. Населення Палестини складається з двох народів-арабів і жидів, і кожен з них має історичне коріння в Палестині. Тому варто створити двоєдину арабсько-жидівську державу. Відносини між двома народами напружені, або й ворожі. Виникає потреба поділити Палестину на дві незалежні держави, арабську і жидівську. („Правда", 16-го травня 1947 року).

Промова Ґромика про право жидівського народу і обов'язок ОН допомогти жидам викликала глибоке враження, зокрема згадка про тяжкі терпіння в гітлерівській Німеччині. ОН визнала необхідним поділ Палестини на дві держави 14-го травня 1948 року. У відповідь араби збройно заатакували Ізраїль в день проголошення самостійности.

Совєтський Союз засудив арабську аґресію. Про це писала „Правда" з 29-го травня 1948 року: „Події в Палестині звертають на себе увагу цілого світу... бої приймають все більш жорстокий характер... проголошення жидівської держави привело до збройного нападу на неї Трансйорданії, Єгипту, Савдійської Арабії, Іраку, Сирії та Лівану". „Правда" засудила Англію та ЗСА і кінчає так: „Совєтський Союз завжди захищав незалежність арабських держав і народів, але араби, почавши війну, борються не за свої національні інтереси, а проти незалежної жидівської держави... тому совєтське суспільство не може не засудити аґресію арабських держав на Ізраїль".

Восени 1948 року у Москві опубліковано брошуру І. Ґріґа „Палестинська проблема", де відповідальність арабів за аґресію була висловлена ще більше одверто. У висновку написано: „Якщо Палестина буде поділена на дві держави, лінія поділу обернеться у лінію вогню і крови".

Погіршення жидівсько-совєтських відносин із погрозами сталося восени 1952 року за процесу Сланського у Празі, коли „воскресли" „Сіонські мудреці", ніби вигадка III Відділу царської жандармерії.

Голосний „Процес лікарів", всі вони були жиди, у Москві припинила тільки смерть Сталіна.

Дня 29-го березня 1954 року Совєтський Союз поклав вето на постанову Ради Безпеки ОН, яка вимагала, щоб Суезький канал був відкритий для кораблів, які пливуть в Ізраїль та з Ізраїля. („Правда", 1-го квітня 1954 рокуу).

При кінці 1955 року Хрущов у промові на Верховній Раді СССР сказав: „...Ми засуджуємо дії держави Ізраїль, яка з перших днів свого існування почала загрожувати своїм сусідам... Така політика не відповідає національним інтересам держави Ізраїль, за спиною якої стоять відомі імперіялістичні держави... вони намагаються використати Ізраїль як знаряддя проти арабських народів з метою експлуатації природних багатств цього району". („Правда", 30-го грудня 1955 року).

У червні 1956 року Хрущов в інтерв'ю з арабським журналістом ще раз підкреслив, що існування Ізраїля є наслідок імперіялістичної політики, а сам Ізраїль продукт аґресії. Це інтерв'ю було видруковане в каїрській газеті „Ал-Ахрам" і в „Ню Йорк Таймсі".

У жовтні 1956 року розпочався ізраїльський наступ проти Єгипту. На нещастя, ця операція, яка мала на меті попередити нищівний удар Єгипту, збіглася з французькими та англійськими воєнними операціями на Суезькому каналі. У наслідок того Булґанін звернувся нотою до Бен Ґуріона з одвертою погрозою: „Уряд Ізраїля злочинно і безвідповідально грає долею світу і долею свого народу. Така політика сіє ненависть до держави Ізраїль серед народів Сходу, що мусить вплинути на будучність Ізраїля і поставить під знак запитання саме існування його як держави". („Правда", 6-го листопада 1956 року).

У своїй відповіді Бен Ґуріон покликався на таємний наказ Третій єгипетській дивізії у Синаї, де радилося: „Кожен командир має підготувати себе і своїх підлеглих до майбутньої кампанії з Ізраїлем та знищити його в дуже короткому часі у жорстоких і суворих боях". („Правда", 16-го листопада 1956 року).

Совєтський уряд продовжував свої погрози і передбачав самогубство Ізраїля. Ізраїль грає ролю лакеїв імперіялізму, виконує чужу ролю колонізаторів. Уряд Ізраїля штовхає свою країну на шлях самогубства, кидаючи виклик арабським народам, Ізраїль копає собі могилу. На карту поставлено саме існування Ізраїля, як держави.

(Закінґення на стор. 4)

Іван Кедрин

КНИГА ПРО УКРАЇНСЬКИХ ВІЛЬНИХ МИСТЦІВ

Щораз нові книжкові появи є найкращим, бо показним доказом живучости розсіяної по світі української громади. Господь не наділив нас тією ласкою, що її зазнала польська еміґрація після трьох розподілів Польщі у XVIII сторіччі, коли пізніше в тому самому часі діяли на чужині три генії, три велетні літератури, — Міцкєвіч, Словацький і Красіцький поруч із геніяльним композитором Шопеном. Але й у нас є багато талановитих письменників, у нас є багато видатних учених, наукових дослідників, деякі з них вже з міжнародним іменем, і в нас є першорядні образотворчі мистці, які напевне зайняли б поважні місця у міжнародному мистецькому світі, якби не те, що Україна і її діти не є атракційними і що українська проблематика все ще стоїть позаду інших. Проте раз-у-раз маємо докази, що наша вільна громада, яка може не склала іспиту своєї політичної зрілости, бо розсварена і не вміє все ще розрізнити, що є велике, яке повинно нас єднати, та що мале, яке роз'єднує, — здійснює місію творення непроминальних культурних вартостей, таких, яких не можна творити під сучасним московським окупантським режимом.

До таких доказів подиву гідної ініціятивности, творчої наснаги і впертої саможертвенної праці належить поява 512-сторінкової „Книги творчости українських мистців поза Батьківщиною". Фірмувало її Об'єднання мистців українців в Америці (ОМУА), але ініціятором, головним редактором і носієм найбільшого тягару потрібної для такого видання праці був професор Петро Мегик у Філядельфії, колишній абсольвент і педагог Академії мистецтв у Варшаві, сам один із найвидатніших українських мистців в історії українського мистецтва, репрезентант реалістичної школи, невтомний творець, організатор і виховник молодих адептів мистецтва у заснованій ним і покійним його приятелем Петром Андрусевим Мистецькій Студії у Філядельфії.

Уже сам зверхній вигляд, розмір, технічне оформлення, вибір експонатів та двомовність цілої книги виключно із двомовним „Вступом" Петра Мегика — все воно мусить імпонувати. Мусить імпонувати величезна праця, якої вимагало видання такої книги. 102 кольорові і 149 чорно-білі репродукції мистецьких творів 126-ох мистців і мистекинь — це прегарна книга, яка дає хоч неповний, проте таки добрий погляд на цілу широку мережу творчости вільних мистців — різного напрямку і різної техніки. Петро Мегик у своєму короткому, бо двосторінковому вступі правильно нарікає, що деякі наші мистці самі не дбають, щоби закріпилась для потомних пам'ять про їхню творчість, якщо не в індивідуальних монографіях, то таких збірних творах, як оця книга. Проф. Мегик твердить, що вже десять літ тому Редакційна Колеґія (треба думати, що й він особисто) звернулась до всіх відомих їм мистців, щоб прислали зразки своєї творчости і деякі навіть дуже видатні мистці цей заклик зіґнорували — тільки з власною шкодою і шкодою для історії українського мистецтва. Тому Петро Мегик правильно твердить, що в отій понад 500-сторінковій книзі нема численних існуючих у діяспорі видатних наших мистців — нема там, наприклад, Богдана Божемського, Володимира Бачинського, Любослава Гуцалюка, Миколи Неділка й інших. У тому „Вступі" проф. Мегика маємо признання, що та велика книга має недоліки, спричинені деякими непереможними трудноцами, як смерть мистця і неможливість дістати або якийсь його твір до репродукції у книзі, або якісь його життєписні дані. Вказано теж правильно, що видання понад 500-сторінкової книги на крейдовому папері альбомного формату великої „чвірки" вимагало величезних коштів, поруч із жертвенною працею, за яку ніхто з редакторів, включно з Петром Мегиком, не дістав ані сотика.

Очевидно, що в такій великій об'ємом книзі мусять бути недоліки. У чорно-білій репродукції трудно пізнати вартість маляра-кольориста. Зате — логічно — найкраще виходять скульптури, в яких головну ролю грають чорно-білі обриси. Мусять бути коректорські помилки, особливо в англійській транскрипції. За прийнятим Редакцією цієї книги принципом поміщено там найбільше три репродукції мистця, більшість репрезентована тільки однією чи двома репродукціями. Тому не з усіх тих репродукцій можна розпізнати справжній характер, справжню мистецьку вартість експонату. Тут не місце займатися деталями — себто окремими мистцями і їхніми напрямками. Досить сказати, що у „Книзі творчости українських мистців поза Батьківщиною" маємо репрезентантів усіх існуючих напрямків — реалізму, імпресіонізму, екс-

(Закінґення на стор. 4)

ЧИСТОТА МИСТЕЦТВА

С·Ф·У·Ж·О

Любов Волинець

Позакулісова праця в музеї

Оглядаючи виставки в музеях, ми приглядаємося виставленим предметам, звертаємо увагу на естетичний уклад, на цікаві пояснення та йдемо додому із задоволенням, що познайомились з чимось новим, невідомим чи поглибили знання з чогось знаного, але призабутого.

Мало хто.оглядаючи музейну виставку думає про те як дійшло до того, що цей чи інший предмет зберігся, звідки маємо про нього докладні інформації, як довго забрало працівникам музею цей предмет відчистити, відновити, в якому стані цей предмет прийшов до музею тощо.

Щоб належно зрозуміти працю в музеї треба саме побачити, що діється за кулісами і прослідити дорогу, якою проходить кожний предмет музейної колекції від першого кроку — його набуття до останнього — його виставлення.

Кожний предмет музейної колекції чи він закуплений, чи подарований, чи набутий якимсь іншим способом мусить перейти дуже докладну перевірку заки може стати частиною основної колекції.

Усі новонабуті предмети реєструємо у вписову книжку, призначуємо кожному предметові порядкове число, вписуємо дату приходу, опис, як набутий (дар, закуп, обмін, позичка...). Кожна книга вписів має теж папки з дорученими матеріялами про даний предмет як от: листування у справі експонату, документи, рахунки, потвердження, подяки, підписані картки дарителів. Раз предмет є зареєстрований — він мусить бути позначений клясифікаційним числом. Число пишеться на полотняній стрічці, яку пришивається до предмету. Всі нові предмети складається в спеціяльно призначене для них місце аж до часу їхнього каталогування.

Каталогування експонату — це запис усіх найважливіших фактів про фізичний вигляд, стан та історію предмету колекції, позначення його клясифікаційним числом та призначення його до відповідної частини в колекції, подання вартости, якщо можна це встановити тощо.

Кожний музей виробляє для себе свою власну систему каталогізації та клясифікації, пристосовуючи їх до своєї колекції та своїх потреб.

Український Музей виробив для себе дуже докладну систему каталогізації та усталив власну клясифікацію. Всі можливі інформації про кожний предмет записані на п'ятьох картках. Всі картки дуплікується. Один комплект складений в металевих шухлядках і ними постійно користуються працівники музею чи особи які переводять студії над даними предметами. Другий комплект карток складений в місці, забезпеченому від пожежі, води та інших можливих катастроф. Згодом всі інформації з карток будуть зареєстровані на компютері.

На першій картці каталогу подаємо такі інформації про експонат: з якого матеріялу зроблений (дерево, текстиль, кераміка тощо), точна назва експонату: (сорочка, запаска, плахта, зґарда і т. д.), з якої місцевости (область, повіт, село); дуже точний опис предмету, який робимо на підставі студій та точної перевірки; стан, у якому предмет знаходиться; якщо відомий мистець, який виконав дану річ, то подаємо цю інформацію, наприклад кераміка Павлини Цвілик чи різьба Василя Шкрібляка. Треба теж подати точні виміри предмету, спосіб як музей його придбав, інші замітки та підпис особи, яка переводила досліди над предметом і дата, коли це було скаталоговане.

На другій картці подаємо бібліографію джерел, якими ми послуговувалися для дослідів та чорно-білу фотографію предмету, щоб не було жадного сумніву, що ми описуємо і як предмет виглядає.

На третій картці вписуємо місце де предмет знаходиться постійно або де повинен постійно знаходитися в схорониці, наприклад , шафа ч. 3, п'ятий вішак, чи картон ч. 49, третя полиця.

На четвертій картці записуємо мандрівку експонату, наприклад,де предмет знаходиться, якщо він виставлений в Музеї на одній із виставок, або якщо позичений іншому музеєві на виставку чи є в чистці тощо. Кожного разу, коли ми переносимо предмет в інше місце — це мусить бути записане на картці. Цього роду інформації не можна залишати людській пам'яті, а ще гірше пам'яті одної людини.

Усі п'ять карток тримаємо разом на кожний предмет та складаємо в металевих шухлядках. Кожна картка теж позначена клясифікаційним числом призначеним для даного предмету.

З хвилиною, коли музей прийме предмет до колекції від того моменту він бере на себе відповідальність за нього, за його збереження, відчищення, за привернення можливо найкращого стану, за охорону від всяких ушкоджень. Існування кожного предмету мусить бути забезпечене на довгі роки. Це обов'язок музею.

(Продовження буде)

Василь Ленцик

НТШ — НЕКОРОНОВАНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

II

Пробуджена свідомість і розуміння всебічної просвітньої і наукової праці та перш за все почуття гордости за своє минуле, слідне в словах ініціятора З'їзду Руських Вчених, приятеля Маркіяна Шашкевича, о. Миколи Устіяновича. Він говорив в часі З'їзду: „Земляки! На широкій карті Святої Слов'янщини, лежить прекрасна багата, стікаюча медом і молоком, земля, що на ній віками не забракло ні хліба, ні соли. Серцем Слов'янщини є українська земля, а на ній наш нарід, славний колись багатством і силою та стократ славніший своєю долею, його минуле списане кров'ю і сльозами, а серце роздерте людською злобою і кривдою". „О нема другого народу на Словаччині, що з так високого щабля багатства і слави, що ними колись сяла Україна, так низько впав би в недолю, так глибоко запався б в неіснування. А хоч як низько впав український народ, то в глибині його душі найдемо золоте зерно, що потребує тільки чулої і вправної руки, щоби засяяти ясним сяйвом ранішної зірки".

А далі Устіянович говорив: „Земляки, кожний нарід потряс підвалинами своєї історії і почав нове життя, життя свободи й щастя, а хіба ж ми на те переболіли неволю в Европі, щоб далі дихати смертною задухою під тягарем могили?". Устіянович закликав до збереження рідної мови: „є в рідній мові чар великий, неописаний ...що в вікових боротьбах трохи не останнім лишилася для нас майном". Залишивши нашу мову, учинимо святократство найсвятіших прав людини".. (М. Возняк: цитований твір ст. 158-159) (Ів. Крип'якевич, Історія України ст. 682).

Були це початки відродження нашого народу, не дивлячись на всі трудноці, як з боку поляків на західніх землях, так і росіян на Східній Україні. Пробудження на Східній Україні викликало реакцію росіян у формі абсурдального заперечення всього, що українське, висловлене Валуєвим в році 1863 „не було нема й бути не може ніякої української мови". Кілька років пізніше цар Александер II видав ганебний указ, яким заборонено щонебудь друкувати українською мовою.

Але духа народу вбити вже не було сили. І „неситий не міг виорати на дні моря поля". З попелищ колись високої культури, із недосяжного коріння народної совісти, почала прозябати народна свідомість. Прогомоніли мов громом по наших ворогах слова великого патріота о. Василя Подолинського: „Ні один українець не буде зрадником України". „Ми віримо сильно, — писав о. Подолинський, — у відродження вільної незалежної України й нас зовсім не бентежить реченець, в якому нам та воля й незалежність судилася. Бо чим же є століття в житті нації. Хочемо бути народом і будемо ним, бо голос народу, це Божий голос" (Крип'якевич, цитований твір ст. 684).

Для створення однак добрих підвалин для самостійного існування, треба було створити те, що мають всі культурні народи, а саме високо розвинену свою рідну науку. І тут виринула прямо нагла потреба організувати Товариство, яке заповнило б ту болючу прогалину в організмі народу.

Нащадки козацької старшини, не маючи змоги щонебудь в тому напрямі зробити на Східній Україні, вийшли на зустріч західнім українцям, які під Австрією мали більше свободи, хоча не мали матеріяльних засобів і спільно заснували Товариство ім. Шевченка. Спершу завданням Товариства був розвиток української літератури і культури, отже воно не мало характеру наукового товариства, але воно вже пророблювало велику роботу. Першим головою того Товариства обрано д-ра Корнила Сушкевича, секретаря прокураторії у Львові.

Матеріяльна допомога східніх українців — Олександра Кониського, який був ініціятором і фундатором Товариства, а як і теж фінансова допомога особливо великої меценатки — Єлисавети зі Скоропадських Молодарович та Дмитра Пальчикова, до яких згодом пристав ще Михайло Жученко. а зі західніх українців — о. Степана Качали, посла до австрійського парляменту та визначного громадського діяча, дала змогу закупити Товариству друкарню, яка стала основою його діяльности. І так Товариство почало видавати літературно-науковий журнал „Правда". а згодом „Зорю". Обидва ці журнали були доступні для українських робітників пера цілої Соборної України. Переглядаючи річники тих журналів, знаходимо пребагате джерело з різних ділянок нашого літературного й культурного життя.

Товариство видало також Шевченкового „Кобзаря" та студію о. д-ра Омеляна Огоновського про українську мову в німецькій мові, яка досьогодні має свою наукову вартість. (Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache, 1880. Видано також „Історію Літератури Руської" о. д-ра О. Огоновського, друкованої в „Зорі", а згодом виданої в чотирьох томах. Ці праці були відповіддю та протестом проти гніту української культури під російською займанщиною.

Праця Огоновського про українську мову й літературу викликала реакцію в російських єдинонеділимців, а між ними академіка Пипіна. Він старався доказати, що немає ніякої окремої української літератури. Це було написане в дусі валуєвського „нє било, нєт і бить нє может". Д-р Огоновський відповів Пипинові та речево науковими арґументами збив його твердження. Отця д-ра Огоновського підтримав письменник Іван Нечуй-Левицький, який під псевдонімом І. Баштовий написав у львівському „Ділі" полемічну статтю п. н. „Українство на літературних позвах з Московщиною, Львів 1890. В дискусії на цю тему брали участь також російський славіст, О. Соболевський, а від українців — А. Кримський та К. Михальчук. Соболевський виступав в дусі Поґодінської теорії про великоруське населення Києва з-перед татарських часів. Ця дискусія у своїх наслідках мала рішення російської Академії Наук про окремішність української мови від російської.

Наукове Товариство ім. Шевченка

Члени Товариства ім. Шевченка були свідомі того, що Товариство повинно перейти на дещо інший шлях праці, а саме зайнятись проблемою української науки. Цю справу був порушив О. Кониський, а з галицьких культурних діячів гаряче до тієї справи взявся Олександер Барвінський. Олександер Барвінський навіть підготовив з Іваном Франком, проєкт Статуту. Остаточно Барвінський предклав в 1890 році Статут, який базувався на закордонних академіях наук.

(Продовження буде)

Загальні збори Кооперативи „Самопоміч" у Ню Йорку

У неділю, 18-го березня ц.р. відбулися 33-ті Загальні збори членів Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" у Ню Йорку у просторій залі авдиторії академії св. Юра.

Збори відкрив і проводив ними президент кредитівки адв. Роман Гуглевич, секретарювали (англійською мовою) д-р Іван Флис та інж. Любомир Зєлик (українською).

Відкриваючи збори, предсідник привітав присутніх, а зокрема Владику Василя Лостена; о. Патрикія Пащака, ЧСВВ, пароха й ігумена церкви св. Юра, та о. Івана Ткачука, настоятеля церкви Всіх Святих у Ню Йорку; інж. Дмитра Григорчука, голову управи ЦУКА; інж. Романа Раковського, члена основника й довголітнього скарбника та управителя нашої кредитівки, що були запрошені до президіяльного стола, як також суддю Богдана Ластовецького, голову Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч", та представників наших кредитівок в Йонкерсі, Джерзі Сіті й другої кредитівки в Ню Йорку—Української Православної Кредитівки, в особах Лева Футали, Володимира Козіцького, Степана Кравченюка, Іллі Шевчука й Всеволода Селенка.

В імені присутніх предсідник передав привітання та побажання скорого видужання для основника й довголітнього члена дирекції, дир. Богдана Фостяка, який через хворобу не міг взяти участи в зборах. Згадав він також усіх тих членів, що впродовж 1983 року відійшли у вічність, відчитавши їхні імена, а присутні, вставши з місць, вшанували їх пам'ять хвилиною мовчанки. Потім Владика Василь провів молитву й побажав учасникам зборів якнайкращих успіхів.

Предсідник подав запропонований порядок нарад зборів, який принято одноголосно. Секретар інж. Любомир Зєлик прочитав протокол з попередніх зборів, який затвердили без змін, після чого почалися звіти.

В імені Ради Директорів, в склад якої входили адв. Роман Гуглевич, президент; д-р Богдан Кекіш, віцепрезидент; інж. Орест Ґлют, віцепрезидент; д-р Іван Сєрант, скарбник і управитель; д-р Іван Флис, секретар і правний дорадник; інж. Любомир Зєлик, секретар для української мови; Микола Ганущак, референт членства, та Ярослав Оберишин і Іван Винник—члени; президент і голова Ради Директорів адв. Р. Гуглевич.

Потім скарбник і управитель Кредитівки д-р І. Сєрант подав докладний звіт, який був вручений усім учасникам зборів при вступі на залю.

Звітував інж. Осип Бурачок, голова Кредитового комітету, в склад якого входили Тиміш Шевчук, Юрій Костів і Степан Качарай, голова Контрольної комісії у складі—Володимир Клоків, Володимир Копчинський, Надія Попель і Степан Турчан—члени, та Богдан Гаргай, запасний член Контрольної комісії.

Звітування виказало, що 1983 рік був одним із найуспішніх років в існуванні нашої кредитівки. Це був рік великого росту нашої установи, хоч і не все було для того сприятливим.

Її активи досягли на кінець 1983 року суми 56,521,648 дол., виказавши зріст за останніх п'ять років на 31,956,371 дол., а тільки за останній рік 9.929.551 дол., себто кругло на один мільйон долярів. Ощадності кредитівки на кінець 1983 року в сумі 51,596,356 дол. виказують зріст за останніх п'ять років на 31,129,999, а тільки за 1983 рік—на 9,223.754 дол.

Загальні збори Кредитової Кооперативи „Самопоміч" у Ню Йорку

Резерви виказують зріст впродовж останніх п'яти літ на 2,374, 464 дол., а за останній рік на 1,015,828, досягнувши на кінець 1983 року суму 3,464, 107 дол.

За час існування нашої кредитівки уділено членам позичок на 77,247.394 дол., з того в останніх п'яти роках 25,633.916 дол. і тільки в одному останньому році-- 8.185,921 дол.

Зросли також приходи, зросла сума виплачених дивіденд і сума чистого зиску за 1983 рік у порівнянні з 1982 роком, а тим більше в порівнянні з 1979 роком. Коли в 1979 році було приходів у сумі 2,200.178, виплачено дивіденди на суму 1.402. 728, і чистого зиску залишилося 217,525 дол., та коли в1982 році було приходів 4,798,300 дол., виплачено дивіденду 3,609,146 дол. та залишилося чистого зиску в сумі 505,199 дол., то в 1983 р. зарекордовано приходів на суму 5,629,050 дол., виплачено дивіденди на суму 3,906,565 дол., а чистий зиск становив 981,314 дол.

Наша кредитівка дає своїм членам всі основні банкові обслуги, в багатьох ділянках навіть на значно кращих і корисніших умовинах ніж звичайні банки чи щадниці. От хоч би на самих звичайних ощадностях відсотки значно вищі в нашій кредитівці, ніж у звичайних банках чи щадницях. Крімтого, не можна не бачити тих великих користей, які наші члени мають із безкоштовного життєвого забезпечення, за яке у звичайних забезпеченевих компаніях треба платити високі премії й нераз на протязі цілого життя. Стверджено, що за час існування нашої установи виплачено родинам померлих членів 432,892 дол., а тільки в останньому році— 45,013 дол.

Незвичайно корисним є також те, що позички в нашій кредитівці забезпечені до суми10,000 дол. на випадок смерти чи сталої непрацездатности позичаючого, й то без будь-яких доплат з боку позичаючого. За час свого існування кредитівки забезпеченева компанія покрила за померлого позички в сумі 395,985, а тільки в останньому році в сумі 15,812 дол. Крім того наша кредитівка виплачує щорічно поважні суми на допомогу нашим школам, молодечим культурним, мистецьким й іншим організаціям, уможливлюючи цим їхнє існування й працю. Тільки в 1983 році виплачено 56,690.50 дол

Кредитівка на зразок банків відкрита кожного дня в тижні, крім понеділків, неділь й свят.

Вона приміщена в дуже догідному місці, у власному будинку, який вже в останньому році частинно відремонтовано, а в наступному році вже запляновано дальшу перебудуву й добудову дому, щоб зробити догіднішим для зростаючих чинностей кредитівки.

Після звітування відбулося обговорення й прийняття звітів. Голова Контрольної комісії поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючим завідуючим органам, який прийнято одноголосно. Предсідник зборів попросив до слова о. Патрикія Пащака, який висказав велике признання Управі кредитівки за її взірцеву й корисну працю для членів кредитівки й всієї української громади. На його думку, наша кредітвка є одною з найсильніших наших установ. Коли помічується занепад у громадському житті, кредитівка росте й розвивається. Він вірить, що вона виконає ще поважну ролю в нашому громадському житті, зокрема стане допоміжною в побудові більшого будинку, де змогли б найти приміщення численні наші родини.

Голова Управи ЦУКА інж. Дмитро Григорчук також висказав у своєму привіті признання для нашої кредитівки, що стала найбільшою українською кредитівкою на американській землі.

Голова Об'єднання Українців „Самопоміч"—радн. Б. Ластовецький подякував Управі кредитівки за повну співпрацю.

Відтак приступлерно до вибору трьох членів Ради Директорів. Предсідник повідомив, що цього року уплинула трирічна каденція таких членів Ради Директорів: д-ра Івана Флиса, Любомира Зєлика та Миколи Ганущака. Була покликана Номінаційна комісія в складі д-ра Василя Вереша, голови, й Миколи Шумейка й Стефи Косович, членів, яка запропонувала на звільнені місця в Раді Директорів д-ра Івана Флиса, інж. Любимира Зєлика та Миколу Ганущака—тих самих, що були передше й вповні вив'язалися зі своїх обов'язків.

Згідно зі статутом відбулося тайне голосування. До переведення голосування було покликано виборчу комісію у складі: інж. Орест Ґлют, предсідник, Христя Навроцька, Микола Хоманчук, Володимир Клоків, Надія Попель, інж. Богдан Мішко, Степан Турчан, д-р Василь Калинович і інж. Роман Рогожа—члени, та Роман Пиндус, запасний член.

Предсідник доручив виборчій комісії підрахувати голоси й подати звіт зборам, а уміжчасі запросив присутніх після віддачі карток до урни перейти до сусідньої залі на перекуску.

Більшістю голосів на наступну трирічну каденцію були обрані д-р Іван Флис, інж Любомир Зєлик і Микола Ганущак.

Після молитви, яку відмовив о. Іван Ткачук, предсідник, подякувавши присутнім за участь, закрив збори о год. 7.30 вечора.

Н. Н.

Українська Автокефальна Православна Церква Свято-Троїцької Катедри в Ню Йорку, 359 Брум вул.

Повідомляємо, що

в неділю, 10-го червня 1984 року

відбудеться

ХРАМОВЕ СВЯТО

на яке щиро-сердечно запрошуємо всіх Парафіян та Гостей.

В суботу, 9-го червня — СВЯТОЧНА ВЕЧІРНЯ о год. 6-ій веч.

В неділю — ТОРЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ о год. 10-ій ранку, яку відправить протопресвітер о. АРТЕМІЙ СЕЛЕПИНА. Святу Літургію прикрашуватиме своїм співом **КАТЕДРАЛЬНИЙ ХОР** під орудою **п-ні ВАЛЕНТИНИ НАЛИВАЙКО.**

Після Служби Божої **в церковній залі відбудеться**

СВЯТОЧНИЙ ОБІД

приготований нашим Сестрицтвом.

ВСІХ СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО.

Настоятель —о. протопресв. А. СЕЛЕПИНА
ПАРАФІЯЛЬНИЙ УРЯД, СЕСТРИЦТВО та БРАТСТВО

ДЕСЯТИЙ З'ЇЗД ОБ'ЄДНАННЯ СЕНЬЙОРІВ
Українського Народного Союзу

відбудеться

на Союзівці в Кергонксоні, Н. Й.
в днях 10-го до 15-го червня 1984 р.

З ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ:

Неділя, 10-го червня:

Год. 2-га — Реєстрація
Год. 6-та — Привітальна вечеря.

Понеділок, 11-го червня

Год. 10-та — Служба Божа в намірення живих і померлих членів Об'єднання
Год. 11:30 — Відкриття З'їзду — Інж. СТЕПАН КУРОПАСЬ
Схвалення програми З'їзду
Вибір Президої і Комісій
Год. 1-3 — Обід
Год. 3-тя — Відчитання і прийняття протоколу з Дев'ятого З'їзду
Звіти Управи і Контрольної Комісії
Доповідь о. д-ра БОГДАНА ВОЛОШИНА: Сучасний стан Української Католицької Церкви
Год. 6-та — Вечеря
Год. 8-ма — Прозірки інж. М. ПЕЖАНСЬКОГО

Вівторок, 12-го червня

Год. 10-та — Дискусія над звітами і уділення абсолюторії Управі
Доповідь д-ра МИКОЛИ ЦЕНКА: Українська родина
Год. 1-3 — Обід
Год. 3-тя — Зустріч з Президентом УНС д-ром ІВАНОМ ФЛИСОМ
Год. 4:30 — Інформаційні доповіді про проєкти домів для старших віком на Фльориді. Доповідають: СТЕПАН КОВАЛЬЧУК і БОГДАН ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ
Год. 6-та — Вечеря
Год. 8-ма — Висвітлення фільму

Середа, 13-го червня

Год. 9-та — Прогулька автобусом до Українського Гантеру

Четвер, 14-го червня

Год. 10-та — Вільні внески
Вибір нових керівних органів
Год. 1-3 — Обід
Год. 3-тя — Зустріч з членами Клюбу Сеньйорів з Ню Йорку під проводом д-ра РОМАНА ОСІНЧУКА
Доповідь ЛІДІЇ САВОЙКИ: Сеньйори й урядові чинники
Год. 6-та — Бенкет з мистецькою програмою
Забава з танцями при звуках оркестри БОГДАНА ГІРНЯКА

П'ятниця, 15-го червня

Год. 10-та — Підсумки нарад
Схвалення резолюцій
Закриття З'їзду
Год. 12-та — Прощальний обід

Товариство „Рідна Школа" у Філядельфії, Па.

запрошує Вас на

БЕНКЕТ і БАЛЬ АБІТУРІЄНТІВ

9-го червня 1984 року
в балевій залі Ля Саль Коледжу
20th Street and Olney Avenue, Philadelphia, Pa.
Телефонічні зголошення:
М. Захаріясевич — (215) 833-2547

ВИСТАВКА КАРТИН

КАТЕРИНИ ІВАНИЦЬКОЇ

PUBLIC LIBRARY
65 Scotland Rd., So. Orange, N.J.
June from 9 a.m. — 6 p.m.
В місяці червні кожного дня від 9 ранку до 6 веч. в неділю, від 2-ої до 5-ої по пол.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. д-ра Володимира Мигаля

складаємо 100.00 долярів
на ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
при ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ.

ІРИНА і ПАВЛО ДЖУЛІ

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що в середу, 30-го травня 1984 р. упокоїлась в Бозі на 91-му році життя наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

АНАСТАЗІЯ НИЗОВА

б. секретарка Відділу ім. О. Басараб у Байоні, Н. Дж., членка Провидіння, УНСоюзу і Жівина.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, в домі, 1269 Kennedy Blvd., Bayonne, N.J., **год. 7:30 веч.**

ПОХОРОН — в суботу, 9-го червня 1984 р., о год. 9-ій ранку до церкви Непорочного Зачаття при 30 E. 25th Street, Bayonne, N.J. **і о год. 12:30 по пол. на цвинтар на Факс Чейсі. Родина просить Приятелів і Знайомих прибути на похорон і тризну.**

Горем прибиті:
син — ВАСИЛЬ з дружиною СТЕФАНІЄЮ
донька — ЕМІЛІЯ
внучка — СИНТІЯ БЕНЦАЛЬ з чоловіком РОБЕРТОМ
правнуки — КАРЛО і БРЕНДЕН
брати — ОЛЕКСА і ВАСИЛЬ
та ближча і дальша Родина

У глибокому смутку повідомляємо Українське Громадянство, що в п'ятницю, 1-го червня 1984 року відійшов у Вічність по довгій і важкій хворобі

бл. п. д-р

ВОЛОДИМИР МИГАЛЬ

б. голова і довголітній член Управи Мишиґенського Відділу УЛТПА.

ПАНАХИДИ відправлено в похоронному заведенні Висоцького, 3-го і 4-го червня 1984 року.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 5-го червня 1984 р. з церкви св. Йосафата на цвинтар св. Гробу.

•

Опечаленій Родині Покійного складаємо глибокі співчуття.

Члени Мишиґенського Відділу Українського Лікарського Товариства Північної Америки

У глибокому жалю і смутку повідомляємо, що 4-го червня 1984 р., по тяжкій недузі упокоївся в Бозі на 74-му році життя, народжений у с. Ступниця, пов. Самбір, Україна, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, ШВАҐЕР і БРАТ

бл. п.

ІВАН МИСЬКО

член ОУН, активний у військовій референтурі при бл. п. полковника Романа Сушка та відомий підприємець.

ПАНАХИДА — в середу, 6-го червня 1984 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні в Кергонксоні, Н. Й. (H.B. Humiston Funeral Home, Main St., Kerhonkson, N.Y.).

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 7-го червня 1984 р., о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Трійці в Кергонксоні, Н. Й., а відтак на цвинтар Св. Духа, коло Ґошен, Н. Й.

Горем прибиті:
дружина — КАТЕРИНА
син — БОГДАН зі сином АНДРІЄМ
донька — ОРИСЯ з мужем ТОМАСОМ і дітьми ТОМАСОМ і МИХАСЕМ
Сестра в Дрогобичі
і дальша Родина тут, в Україні і на Сибірі

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в неділю, 3-го червня 1984 р. у Філядельфії, Па. упокоївся в Бозі наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.

ПАВЛО ПЕКАР

на 80-му році життя.

ПАНАХИДА — у вівторок, 5-го червня 1984 р. в похоронному заведенні Насевичів у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в середу, 6-го червня 1984 р. з церкви св. Йосафата на цвинтар на Факс Чейсі.

Горем прибиті:
дружина — МАРТА з дому ҐРАМЯК
донька — ДАРІЯ ЗАЗУЛЯК з чоловіком ДЕМЯНОМ
внук — ЕВГЕН ЗАЗУЛЯК з дружиною СИЛЬВІЄЮ
внучка — ІРКА БУРЯН з чоловіком ПЕТРОМ і донькою НАТАЛКОЮ
син — ЯРОСЛАВ з дружиною КЕРОЛ і дітьми ЗАХАРІЄМ і АННОЮ
та ближча і дальша Родина в Україні

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством, що в неділю, 6-го травня 1984 року відійшов на Вічний Спочинок на 78-му році життя

бл. п. інж.

СТЕПАН БРОВЧУК

член Української Православної Катедри в Оттаві, суспільний діяч та добродій українських установ й української студіюючої молоді, залишаючи у смутку дружину Марію в Україні, Дочку, Зятя та двох внуків та Родину в Монтреалі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПРИЯТЕЛІ ПОКІЙНОГО

Ділимося сумною вісткою з Членами СУМ-А, Друзями і Знайомими, що дня 8-го травня 1984 р., несподівано, відійшла від нас у Вічність член Осередку СУМ-А і бувша впорядниця

бл. п.

Оля Кебало-Максимюк

Покійна залишила у смутку мужа Богдана і осиротила троє дітей у віці від 2 до 9 років життя, а також залишила у смутку численну Родину і Друзів.

•

Опечаленій Родині складаємо щире співчуття та в додатку до квітів, жертвуємо на Стипендійний Фонд для дітей, який для них започатковано.

Осередок СУМ-А в Гартфорді

У глибокому жалю і смутку ділимося жалібною вісткою з Друзями-Пластунами, Приятелями і Знайомими, що в неділю, 27-го травня 1984 року, на 92-му році життя відійшла у Вічність

бл. п.

ДАРІЯ з БІЛИНСЬКИХ НАВРОЦЬКА

пластун сеніор керівництва, довголітня пластова та сокільська виховниця, учителька руханки в Українській Державній Учительській Семінарії у Львові та в інших середніх школах у Західній Україні.

ПАНАХИДА за душу Покійної відбулася в середу, 30-го травня 1984 року в катедрі свв. Володимира і Ольги у Вінніпеґу.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 31-го травня 1984 року з катедри свв. Володимира і Ольги на цвинтар Всіх Святих у Вінніпеґу, Канада.

Станична Старшина і Провід Українських Пластових Сеніорів Вінніпеґ, Манітоба, Канада

Субота, 16-го червня 1984 року
в Ramada Inn, East Brunswick, N.J.
(виїзд 9, N.J. Turnpike)

ЗАБАВА УКРАЇНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ

при звуках трьох оркестр: „Гуслі", „Хлопці зі Львова" і „Зоря"

НІЧЛІГ можна набути в RAMADA INN **в** East Brunswick. **Щоб набути спеціяльні ціни, просимо згадати Український Фестиваль. За резерваціями, просимо звертатися на число тел.: (201) 846-1400.**

ІЗ САЛЬВАДОРУ НАСПІЛА вістка, що новий президент Хозе Наполеон Дюарте не буде „із свічкою шукати" поміж високопоставленими військовиками винуватців прикривання вбивців з відомого і голосного убивства трьох американок-монахинь і однієї католицької активістки, вбивства, за яке тепер засуджено кількох армійців з сальвадорської поліції. Хоч таке потягнення сальвадорського президента не популярне в ЗСА, де конче хотіли б певні кола бачити, як „падатимуть голови з пліч" головним наказодавцям з високих військових кіл, то Дюарте оскільки має рацію не продовжувати цього процесу для добра країни, щоб якось налагодити нормальне функціонування в Сальвадорі. Там все ще існує занадто складна й вибухова ситуація, і правиця, а отже її військо, дивиться криво на Дюарте, якому дехто з неї закидає навіть „марксизм", не говорячи вже того, що військовики уважають, що Дюарте не був би президентом Сальвадору, якщо б не тотальна підтримка ЗСА для нього, а особливо Сі-Ай — Ей.

ГУБЕРНАТОРИ ЧОТИРЬОХ північносхідніх стейтів ЗСА, Пенсильванії, Коннектикат, Ню Джерзі і Ню Йорку, а також Фльориди, думають внести прохання до федерального Уряду про уділення фінансової допомоги з фонду наглої потреби для поводян, тобто тих осіб, які втратили все, або частину свого майна в наслідок зливних дощів, які тривали чотири дні й ночі безперебійно і причинились до численних виливів рік і річок. Є також жертви в людях, а втрати майна обраховується на десятки мільйонів долярів. Найбільше, однак, потерпіли стейти Ню Джерзі і деякі частини Фльориди.

Влаштують...

(Закінчення зі ст. 1)

мам під час літніх сезонів, з неабияким успліхом займалася організаційною працею, маючи хист і в тій ділянці.

Про ці та інші гарні прикмети цієї молодої жінки та про її працю в Союзі згадували також головний предсідник д-р Іван Флис і її приятелька Аня Дидик, які також вручили їй подарунки від УНСоюзу і від усіх працівників.

У своєму слові подяки Марта Кордуба запевнила, що вона завжди буде втримувати зв'язок з українською громадою, зокрема з УНСоюзом і з тим чисельними особами, з якими вона співпрацювала на пості керівника братської діяльности УНСоюзу. Серед її найближчих плянів — дальші студії до осягнення диплому магістра — і початок „нового етапу життя".

Палестина...

(Продовження зі ст. 2)

З того часу Совєтський Союз шукає базу на Близькому Сході шляхом співпраці з арабським націоналізмом.

У 1958 році у Москві вийшла книга п. з. „Держава Ізраїль, його становище і політика". Ізраїль фіґурує у книзі не як незалежна держава, а як знаряддя американської аґресивної політики. Жидівські працюючі маси жорстоко використовує чужий імперіялізм. Ізраїльський уряд провадить політику дискримінації у відношенні до арабів та жидів в Африці та Азії.

Ця книжка мала довести іманентну аґресивність Ізраїля, вона увійшла в арсенал совєтської пропаґанди як згода на те, щоб араби знищили Ізраїль.

Восени 1957 року редактор бенґальського тижневика „Білц" опублікував книгу „Кинджал Ізраїля" із секретним документом ізраїльського генерального штабу. Серед тих документів був „стратегічний плян ізраїльської армії на 1956-1957 роки". Плян предбачав превентивну війну. Завдання її — знищити арабські народи, приєднати до Ізраїля Синайський півострів, Суезький канал, цілу Йорданію, частини Ливану і Сирії, північну частину Аравійського півострова та острови в дельті Арабської затоки і утворити з арабських країн нові держави друзів, шіїтів, маронітів, алавітів, курдів і коптів. За арабами залишається Дамаск, Південний Ірак, Єгипет, Центральна і Південна Савдійська Арабія.

Одначе і на тому не кінець. У журналі „Міжнародне життя" (1958) видруковано рецензію на книгу „Держава Ізраїля, її становище і політика". Рецензія закидає авторові, що він не звернув належну увагу на рух палестинських арабів за національне звільнення і проти імперіялізму. Не вияснено ролі сіоністів як знаряддя колонізаторів в боротьбі проти національного звільнення арабів.

Кремль старається затримати приятельські відносини з арабами з метою створення постійних клопотів для ЗСА.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Відбулися Загальні збори станиці І УД УНА в Нюарку-Ірвінґтоні

У своїй власній домівці в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні, Н. Дж., в суботу, 7-го квітня ц.р. в 4-ій год. по полудні відбулися річні Загальні збори станиці Братства І-ої Української Дивізії УНА.

Збори відкрив голова станиці Петро Буняк. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих побратимів станиці.

Після короткої дискусії над порядком нарад додано окрему точку до обговорення становища станиці І-ої УД УНА в Нюарку-Ірвінґтоні до Координаційної Ради і УККА.

До президії зборів вибрано А. Тимкевича, голова, а секретарем Р. Копійчука; до Номінаційної комісії: Я. Закаляка, В. Юркевича і П. Галабурду. Т. Пастушенко прочитав протокол з попередніх загальних зборів, який прийнято без змін. Потім звітували голова, фінансовий, імпрезовий, пресовий референти та секретар.

Пророблена праця в ювілейному році була великою відсвяткування 40-літнього ювілею створення І-ої Дивізії УНА на Союзівці, а опісля у своїй станиці; зелено-святочна та листопадова збірка під церквами на „Броди-Лев" та потреби Суспільної опіки; участь в відданні пошани Невідомому Воякові на символічній могилі в Глен Спей, як також на Провідну неділю відвідини могил померлих наших побратимів на Бавнд Бруку. З фінансового боку рік був добрий, однак, стверджено, що багато членів ставляться до праці пасивно, не беруть участи в імпрезах. Вдалося, нарешті, упорядкувати кольпортажу дивізійних видань; проведено інвентуру; закуплено шафу, та є надія, що ця така важлива ділянка рушиться з місця.

По короткій дискусії уділено абсолюторію уступаючій управі та обрано, чи радше перевибрано нову Управу у такому складі: почесний голова—І. Тарнавський, голова—П. Буняк; містоголова—В. Юркевич; секретарі—В. Пелехатий і В. Матіяш; фінасовий секретарь—А. Феденишин; імпрезові референти — Я. Закаляк, С. Магмет і П. Семенюк; пресовий референт—Т. Пастушенко; вільні члени—Т. Марущак і В. Кучерявий; кольпортер—П. Пікулович; прапороносці—В. Боярський, П. Семенюк і П. Штабелюк; Контрольна комісія: А. Тимкевич, Б. Куриляк, В. Коверко.

Одночасно вибрано трьох делеґатів на Делеґатський з'їзд— П. Буняка, Я. Закаляка й А. Феденишина. Цей з'їзд відбудеться в вересні на свято Дня Праці.

Після виборів приступлено до деяких постанов, які затвердили Загальні збори: 1) Асиґнувати 200 дол. річно стипендії для навчання одної убогої дитини в Бразилії; 2) Вислати 200 дол. до Торонтонської станиці на судові кошти процесу проти „Сатирдей Найт" на оборону доброго імени нашої „Дивізії"; 3) Уділено 100 дол. на побудову пам'ятника Незнаному воякові УПА в Бавнд Бруку.

Що торкається становища І-ої УД УНА відносно Координаційної Ради і УККА, вияснення дав голова Крайової Управи О. Голинський, який заявив, що причиною сьогоднішнього стану в українській громаді був XIII Конґрес Українців Америки, де було позбавлено дивізійників мандату в Номінаційній комісії. Це і було причиною, чому Головна Управа прилучилася до протесту з іншими організаціями. Крайова Управа на останньому Делеґатському з'їзді при двох голосах „проти" здеклярувала себе по стороні Координаційної Ради.

Проф. Кісілевський запропонував, щоб до часу XIУ Конґресу Українців Америки станиця І-ої УД УНА стояла осторонь і не опридільовала себе, бо, можливо, що дві централі дійдуть до порозуміння. Ця пропозиція перейшла більшістю голосів. Голова станиці П. Буняк заявив, що ми маємо терпеливість, і ми можемо опридилити себе лише до суто-громадської централі, де є взаємна толеранція. Д-р А. Голінатий від ОБВУА подякував за дотеперішню співпрацю і побажав дальшої щирої співпраці на майбутне та передав привіт для станиці і її членів, а також передав чек на 25 дол. на оборону доброго імени „Дивізії".

Голова П. Буняк подякував д-рові А. Голінатому та всім за довір'я і вибір та запросив на перекуску, яку зорганізував П. Семенюк.

Тарас Пастушенко

Книга...

(Продовження зі ст. 2)

пресіонізму, абстракту, безпредметности чи навіть кубізму, маємо рисунки, шкіци, композиції — і це є найкращим доказом тієї свободи, якою користуються вільні наші мистці, незалежні від шорів, що їх накладає, на підсовєтських мистців тамошня офіційна совєтська школа соцреалізму.

Петро Мегик звернув увагу на найсутнішу подробицю творчости всіх українських мистців у діяспорі. Вони користуються свободою, — але вони відірвані від рідного ґрунту, вони не мають українського довкілля, української природи, української архітектури, вони не мають тієї атмосфери, яку дає рідний край: це та духова запора, яку мусять переборювати українські вільні мистці. І коли вони в таких трудних обставинах чужої атмосфери на місцях поселення у різних чужомовних країнах все таки дають архітвори образотворчого мистецтва — то це подивугідний доказ живучости українського духа.

Петро Мегик увійшов в історію українського мистецтва не тільки своїми індивідуальними творами, своїми чудовими олійними образами, що їх можна було подивляти на його індивідуальних виставках, але й редаґованими ним „Нотатками з мистецтва". І матиме таку величезну вартість „Книга творчости українських мистців поза Батьківщиною". За це йому велика вдяка.

(Ціна книжки 50 дол. плюс оплата пересилки звичайною поштою — 5 дол. Її можна замовляти, пишучи до: Ukrainian Art Digest, 1022 N. Lavrence, St. Philadelphia, Pa. 19123).

ЛІДЕР РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ більшости в Сенаті сенатор Говард Бейкер, який не кандидує більше до Сенату в цьому році, але, як кажуть втаємничені особи, буде республіканським кандидатом на президента в 1988 році, отримав ненадійно сильну підтримку від провідного демократа. Колишній голова Крайового комітету Демократичної партії Роберт Стравс назвав Г. Бейкера з Теннессі дуже здібним політиком і заявив, що у всяких ситуаціях „ніхто не може зробити краще як Говард Бейкер". Таке „свідоцтво" для Бейкера з демократичної сторони заскочило багатьох республіканців.